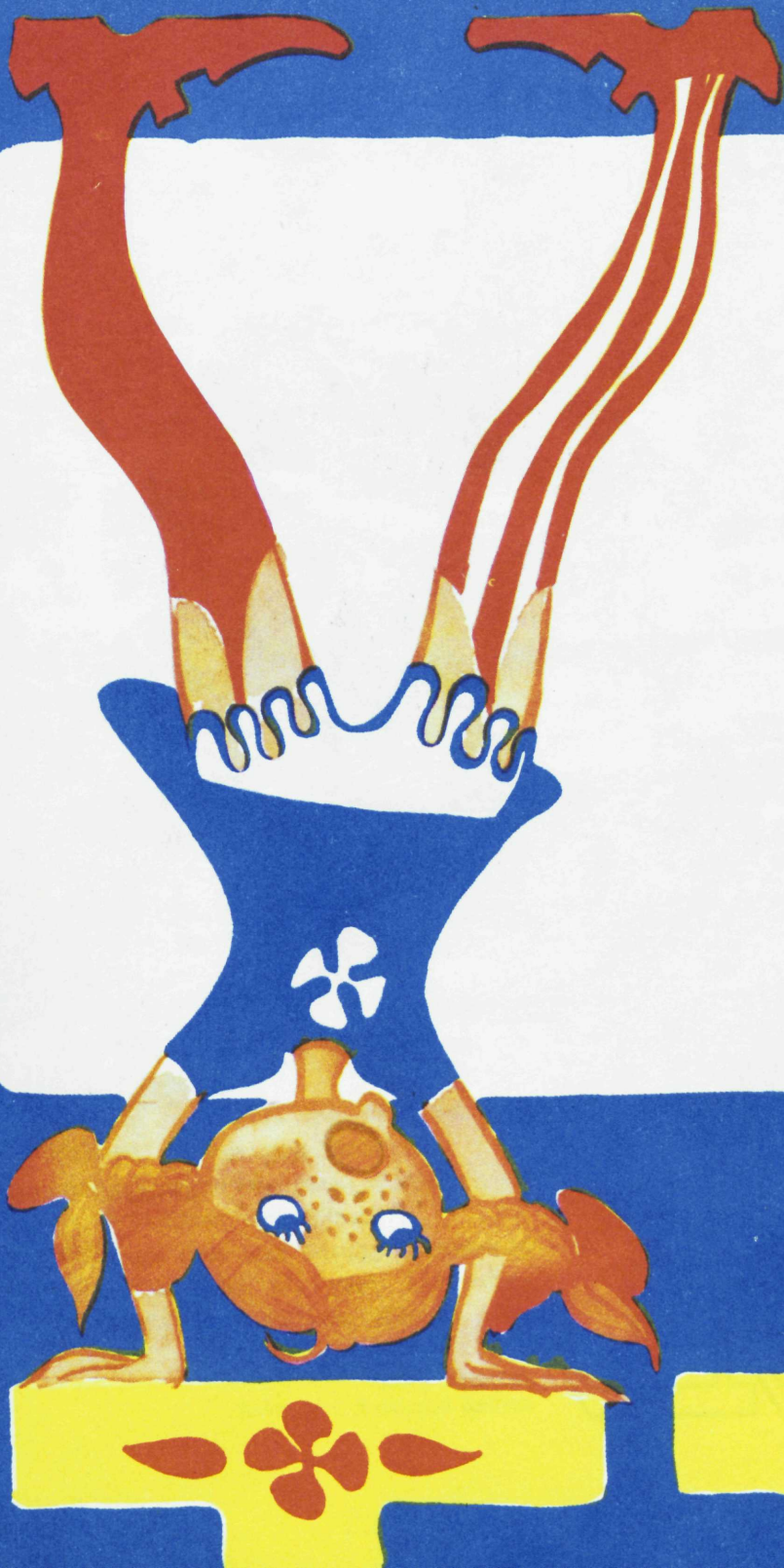

TĀHEKE

NR. 3 1970

SINU NIMI KALLIS
LAULUNA
MEIL KAASAS.
KOIKJAL, KUS ME KAIME,
IGA HETK MEID SAADAB.

VIIME KALLI NIME
KAUGE TÄHE TEENI.
KURBUSES JA ROOMUS
MEIEGA KÄID, LENIN.

MEIEGA KOOS LENIN
KOOHITEELE MINNES.
SIIS MEIL VIHIKUTES
NAGU SUL HEAD HINDED.

KODUMAAD JA SOPRU
HOIDSID, LENIN, TEAME.
NAGU SINA, NONDA
KODU KALLIKS PEAME.

LENIN, SINU NIMI
LAULUNA
MEIL KAASAS.
SÜDAMEIS TA ELAB
SADA, MILJON AASTAT.

N. ŽUKOV

Kevadel Simbirskis

VYTAUTAS BARAUSKAS

LENINIILE

Emaga suusatamas

Koolivaheajal käisin emaga suusatamas. Ühel päeval võtsime päris suusamatka ette. Hommikul hakkasime Vinni mäe poole rühkima. Paari tunni pärast olimegi päral. Ronisime kohe mäe otsa, aga kumbki meist ei julgenud sealt alla lasta. Lõpuks ema siiski laskis. Mäe all ta aga kukkus. Nüüd oli järg minu käes. Põksuva südamega lükkasin kepidega hoogu ja vuhisesin nii et lumi tuiskas mäenõlvalt alla. Südames oli küll hirm, aga kõik läks hästi.

«Eks see ole vana asi,» naeris ema, «et muna kipub kanast targem olema!» Olin nende sõnade üle natuke uhke ja ronisin uuesti mäe otsa. «Ega ma nüüdki kuku,» mõtlesin ning vuhisesin uuesti mäest alla. Äkki aga kadus tasakaal ning ma lendasin hea hooga põõsastesse.

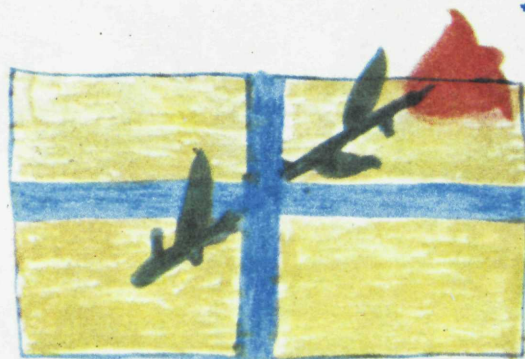
Suusad jäid õnneks terveks. Ainult sain ülepea lumiseks. Ja suusakepi ots kadus ka ära.

Ema ei naernudki mu õnnetust ega öelnud: «Uhkus ajab upakile.»

Mul oli sellest hea meel. Rohkem veel kui õnnelikust laskumisest.

«Küll on ikka hea emaga suusatamas käia,» mõtlesin ma veel, kui tuffav kuusetukk ja kodumaja paistma hakkasid.

URVE PRILLOP,
Rakvere 1. Keskkooli õpilane

«Kingituspakike naistepäevaks.» Joonistanud
7-aastane UKU RETEL Tallinna 14. Lasteaiast.

Minu vanaema

MEMM, MEMMEKENE, KALLIS,
SINUST MÖTLEN HARDUSEGA MA.
PEAKENE SUL ON LÄINUD HALLIKS,
PALJU MURET, NUTTU NÄINUD SA.

OHTUL AHJU PAISTEL
NUKRALT ISTUMAS SIND NÄEN.
TEAN, ET MÖTLED POJALE, KES KODU KAITSTES
LANGES SANGARLIKULT VOITLUSVÄES.

MEMM, MEMMEKENE, KALLIS,
OLED ABIVALMIS JA NII HEA.
MEMM, MEMMEKENE, KALLIS,
TEIST NII ARMAST MA EI TEA.

HELJU RANNAMETS,
Tallinna 37. 8-kl. Kooli õpilane

Kunstiringis

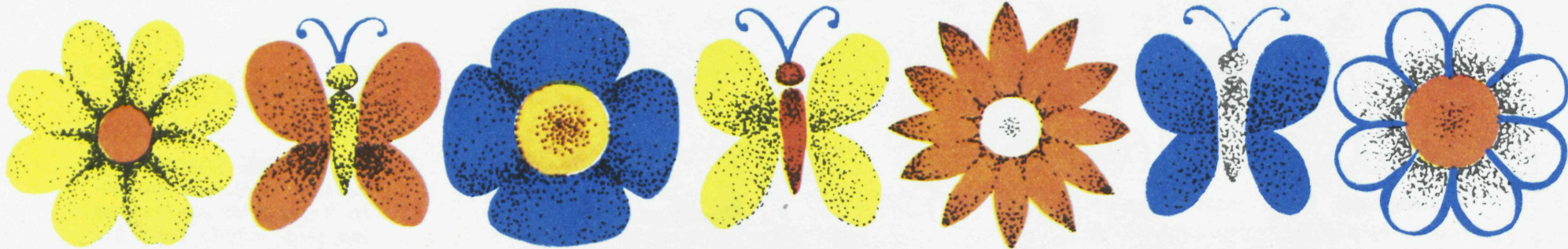
Kui ma veel väike olin, armastasin kuulata muinasjutte. Vahel proovisin kuulud loo järgi mõnda ilusat kuningatütart joonistada. Aga minu joonistamisest ei tulnud tavaliselt midagi välja. Kui ma esimese klassi õpilaseks sain, hakkasin kunstiringis käima. Esimesel korral pidime lilli joonistama. Esiteks rääkis õpetaja, kuidas lilli joonistada. Siis proovisime tema näpunäidete järgi ka teha. Pärast ütles õpetaja, et mul tuli see pilt päris hästi välja.

Nüüd olen ma kunstiringi liige juba kolmandat aastat. Selles ringis meeldib mulle väga. Kunstiringis me voolime, joonistame, kleebime ja teeme teisi töid. Varsti hakkame trükivärviga trükkima.

Meie kunstiringis käivad lapsed kuni neljanda klassini. Mulle meeldib vaadata, kuidas nooremad oma töid teevad. Ja kuidas õpetaja nendega askeldab. Tahaksin ka ise neid õpetada. Sest nüüd tean ma joonistamisest palju rohkem. Aga ma kardan, et see ei tule mul hästi välja. Sest meie õpetaja oskab imetoredasti seletada. Kõigist kõige paremini.

MERLE EERO,
Tallinna 44. Keskkooli õpilane

E M A L I L L

DZORAJR HALAPHJAN

Täna oli ema sünnipäev. Nagu teisegi, nii tahtis ka väike Arphenik temale kingitust teha.

«Lähem õige aasale ja toon seal lille,» mõtles tüdrukutirts.

Aasal kasvas palju mitmevärvilisi lilli. Neid oli siin kollaseid, siniseid, puna-punaseid, isegi valgeid.

«Võtan õige ühe kollase lille,» arvas Arphenik. «See meeldib emale kindlasti.»

Ta astus lillele lähemale ja kavatses seda juba murdma hakata, kui äkki üks kollast värvi liblikas tema juurde lendas.

«Oi, oi, Arphenik!» ütles liblikas. «Ära murra kollast lille! Kollane lill on minu kodu. Kui sa ta ära murrad, kus hakkab ma siis sööma ja jooma? Kus hakkab ma siis laulma ja tantsima? Kuhu poeni ma siis magama, kui laul-lust on mind ära väsitnud?» Nõnda rääkis see kollane liblikas kollase lille kohal.

«Kullakallis kollane liblikas,» lausus Arphenik, «ma ei murra su lille. Olgu sul pealegi kollane kodu.»

Ta läks edasi. Märkas ilusat sinist lille, astus lillele lähemale ja kavatses seda juba murdma hakata, kui äkki üks sinist värvi liblikas tema juurde lendas.

«Oi, oi!» ütles see liblikas. «Ära murra sinist lille! Sinine lill on minu kodu. Kui sa ta ära murrad, kus hakkab ma siis sööma ja jooma? Kus hakkab ma siis laulma ja tantsima?»

«Kullakallis sinine liblikas,» vastas talle Arphenik, «ma ei murra su lille. Olgu sul pealegi sinine kodu.» Ta läks edasi. Märkas ilusat puna-punast lille, astus lillele lähemale ja kavatses seda juba murdma hakata, kui äkki üks punast värvi liblikas tema juurde lendas.

«Oi, oi!» ütles see liblikas. «Ära puutu punast lille! Punane lill on minu kodu. Kui sa ta ära murrad, kus hakkab ma siis päevitama?»

Memmele

ERIKA ESOP

MEMMEKE, KULLAKE,
MEMMEKE, KALLIKE,
SULLE JU MEELDIB
MU PUNANE PALLIKE!

NÄE, KUIDAS PORKABI!
KUI TAHAD, SIIS PROOVI,
VEERETA SEDA
NII PALJU KUI SOOVID.

KUI AGA KASVAN
JA KOOLI KORD TÖTTAN,
VOID SELLE PÄRISILT
ENDALE VOTTA!

KULDNOKA MAJA

JÜRI RANT

Nõnda läks Arphenik jälle tühjade kätega edasi. Seal märkas ta ilusat valget lille. Tüdruk kavatses seda juba murdma hakata, kuid jäi siiski ootama. Nõnda ootas ta tükk aega, aga valget värvi liblikat polnud kusaigil näha. Seal märkas ta ühte sipelgat teerajal sibavat.

«Sipelgas! Sipelgas!» hüüdis Arphenik. «Ega sa valget liblikat ole näinud?»

«Nägin küll,» vastas väike sipelgas kurvalt. «Ämblik püüdis valge liblika kinni ning tahab teda nüüd ära süüa!»

«Kus see paha ämblik elab?» päris Arphenik.

«Mine mööda seda teed edasi, siis leiadki tema pesa,» õpetas sipelgas. Valge liblikas rabeles tõepoolest ämblikuvõrgus. Peremees ise oli läinud ojale vett tooma. Nüüd polnud enam mahti. Arphenik võttis valge liblika oma peole ning sõnas siis:

«Lenda, lenda! Sinu valget värvi kodu ootab sind juba ammu.»

Liblikas tõusiski lendu, lehvitas talle hüvastijätuks paar korda tiibu ja kadus peagi silmist aasale, kus kasvas palju mitmevärvilisi lilli. Neid oli seal kollaseid, siniseid, puna-punaseid, isegi valgeid oli... Ometigi läks Arphenik päris tühjade kätega koju. Ta oli kurb ning rääkis emale kogu loo ära. Seepeale memm ainult naeratas ning sõnas siis:

«Kõige kenam lill — see oled ju sina ise. Rohkemat polegi mulle vaja!»

Armeenia keelest tõlkinud
ANDRES JAAKSOO

Uhel hommikul kooli tulles leidis Saare Ants sulama hakanud talveteelt õõnsa puunoti.

Ants tõstis noti üles ja vaatas läbi selle natuke aega koolimaja ja natuke aega Kolgi Villut, kes kah koolimaja poole rühkis.

«Vaata, kui tore puust foru,» ütles Villu. «Seda läheb meil täna töötoas just tarvis.»

Ants tassis leiu klassi. Kohe hakkasid kõik mõistatama, mis Villu sellest teeb.

«Teleskoobi, et tähti vaadata,» ütles Tiiu.

«Periskoobi, et sõda mängida,» oletas Priidu.

Aga väike Aet, kõige pisem nende

esimeses klassis, arvas: «Hoopis mängumaja korstna, küll te näete.»

Pärast tunde mindi koos tähekesujuhi Villuga kooli töötuppa.

Villu tõmbas jäljed ette, siis sai igaüks natuke saagida. Villu seadis oherdi paika, siis sai igaüks natuke puurida.

Naelu igaüks ei saanud kopsida. Need lõppesid enne otsa. Ei tulnud teleskoopi sellest õõnsast tümikast. Ei tulnud periskoopi. Tuli hoopis

ILUS
ÜMMARGUNE
KULDNOKA
PESAKAST.

Kui see kooli parki üles seati, läks rähn sinna elama.

EPP HÄDAS

AINO TIGANE

Epp röömustas: täna on pühapäev, kõik kodus. Ka ladiseb väljas sadada ega saa keegi minema lipsata. Tähendab, nad loevad lapsele ette...

Ta võttis padja alt raamatu ja nõudis Marelt, kes koolilauda korrastas:

«Loe seda toredat juttu.»
««Saabastega kass!»» pistis Mare tõrelema. «Nagu poleks seda sulle küll ja küll loetud. Kaaned juba katki ja lugu sul ammu peas.»
«Paljugi mis. Loe veel.»

«Oled üks igavene tüütus... Oota vähemalt, kuni sahtliga valmis jõuan.»

Epp pakkus abi, et kraamimine rutem edeneks, kuid Mare ajas end oma asjade kohal laiaks:

«Siin tulen üksi toime. Sina korja maast paberitükke.» Neid vedeles seal koletu hulk, ometi olid nad Epul peatselt viimse raasuni üles korjatud, koguni prügikorvi toimetatud. Mare aga kohmis alles laua kallal. Sestap siirdus Epp ema tellima: «Loe sina seda toredat juttu.»

«Jälle!» hädaldas ema «Saabastega kassi» nähes. «Mul tarvis praegu nõeluda.» Ta kahmas toolilt isa soki.

«Nii pisike auk,» arvas Epp. «Anna, mina tõmban ta silmapilk kokku.»

«Ei, ei! Sina õienda midagi tähtsat. Kalla tuhafoos tühjaks.»

Epp viis konid kööki pliidi alla, toosi pesi sooja veega imepuhtaks ning asetaski kuivama. Siis vaatas vanaema tuppä:

«Ehk loed sina seda toredat juttu!»

Vanaema, heitnud diivanilt vaid pilgu Epu kulunud raamatule, muutus krapsupealt uniseks:

«Mu marjake, las ma enne veidi tukastan!»

«Ja mina!»

«Sina!... Üks ämblik kooserdab seinal, viska ta aknast välja. Või...» vanaema suunurgas tuksatas kaval kurruke, «... veel mõistlikum, mine vali talle kaugemal õues nõnda hea paik, et enam siia ei kipuks.»

Madalad puumajad, mõni üksik kivihoone. Nende vahel kitsad kõverad tänavad. Niisugused olid paljude aastate eest maa-asulad ja linnaagulid.

Lenin tahtis, et kõik inimesed elaksid hästi. Ta rääkis tulevikust, mil töörahva riigi asulad ja linnad muutuvad kauniks. Laiade, roheline mattunud asfalttänavate, mitmekorruseliste elumajade ja suurte tehastega. Aga selleks tuleb palju-palju ehitada.

Kunagi varem ei ole nii palju ja võimsaid hooneid ehitatud kui praegu. Ei ole asulat ega linna, kus poleks tellinguid ega tõuseks taeva poole ehituskraanade mastid.

J A L E N I N R Ö Ö M U S T A K S K O O S M E I E G A , E T M E I E K O D U M A A L K E R K I V A D J Ä R J E S T U U E D E L U M A J A D , K O O L I D , T E H A S E D , K E R K I V A D U U E D H O O N E T E - K V A R T A L I D , K O G U N I S A J A D U U E D A S U L A D J A L I N N A D !

**V. I. LENINI
100.
SÜNNIAASTA-
PÄEVA EEL**

Illustreerinud H. SAMPU

Kooserdaja kinni püütud, vihmakeep üle pea, kummikud jalas, leidis Epp ämblikule õues kuuriräästa varjul paraja pilu, kuhu pugeda. Proovis ka lombid läbi: ega auto mõnesse sügavalt sisse vaju, kui onu Rein juhtub külla sõitma. Tagasi majas, käis ta oma «Kassiga» veel ühe ja teise juures mangu-

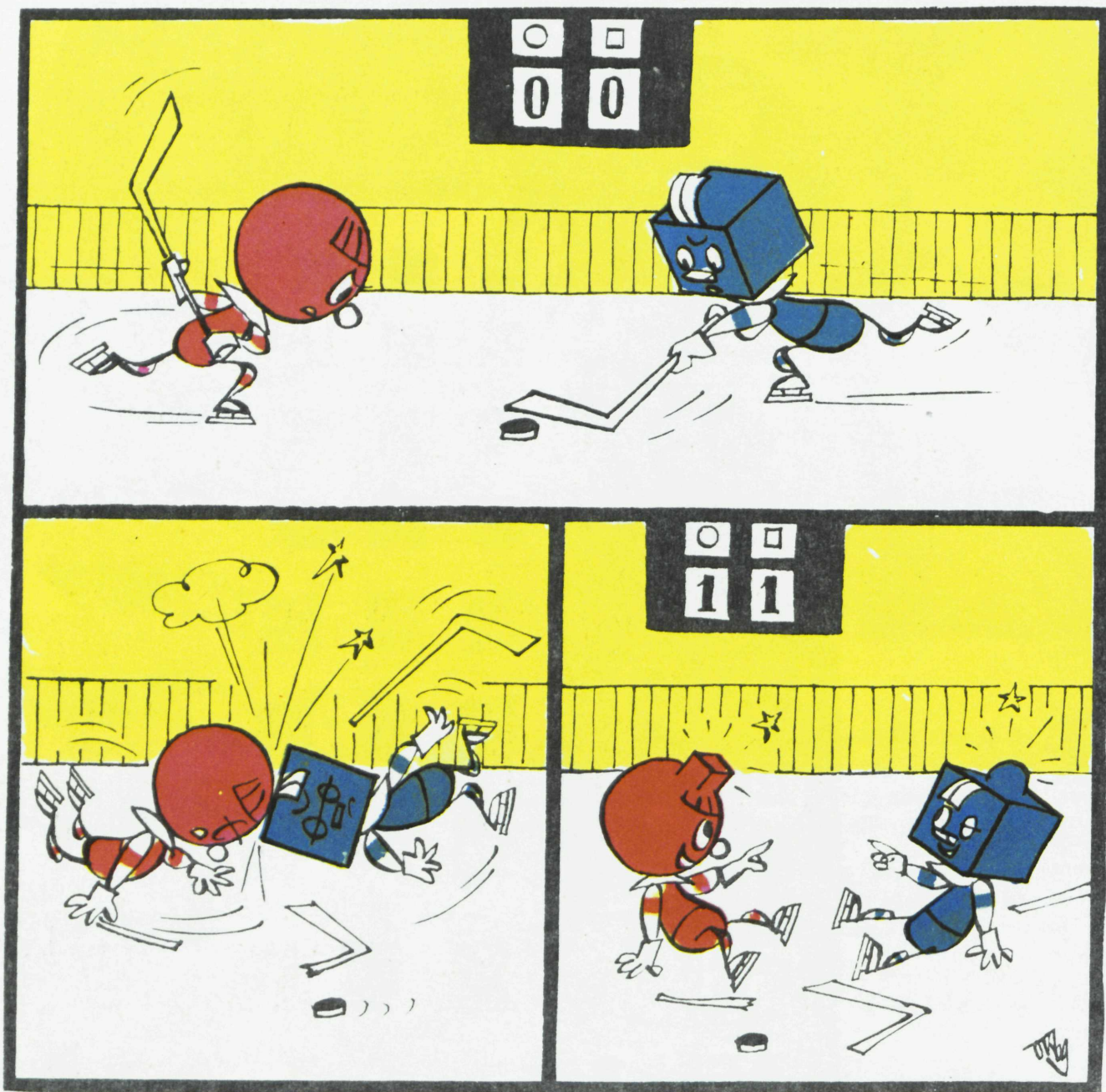
mas. Säh sulle: tee neile kõik suured tööd ära, neist pole sedagi, et ette loeksid...

Äkki lõi Epu nägu särama. Ta ronis raamatuga taburetile. Vaat hakkab soravalt veerima ja loeb ise neile pusijatele seda tore-dat juttu! Kohe iga päev ja mitu korda.

JOONISTUSVÕISTLUS

● «Täheke» ootab võistlusele pilte ja pildiseeriaid.

● Joonistage kõigest, mis teile meeldib — mõnest toredast koolipäevast, mõnest huvitavast sündmusest lasteaias või kodus. Võib-olla on jalutuskäigultki midagi põnevat meelde jäänud.

● «Täheke» kutsub võistlema algklasside lapsi. Aga ka neid, kes veel koolis ei käi, kuid joonistada armastavad.

● Kui pilt valmis, saatke see hiljemalt 15. maiks 1970 aadressil: Tallinn 1, Estonia pst. 4, «Täheke» toimetus.

● Ärge unustage piltide juurde lisamast oma nime, vanust, aadressi, kooli ning klassi, kus õpite.

● Parematele joonistustele, nagu ikka, auhinnad.

Täheke

KERAPOISS JA KUUBIPOISS

Joonistanud O. KALLAS

KOLLANE MUINASJUTT

HELJO MÄND

Juta-Ruta armastab oma kummiasjadest kõige rohkem Kollast Kaamelit ja Kollast Loomelit. Ta ei lähe ilma nendeta õhtul voodissegi. Algul ta niisama piuksutab neid, sest neil on naljakas vidin kõhus, hiljem aga seab nad padjale ja paneb ka teki peale. Kollane Kaamel ja Kollane Loomel ei taha teki all magada. Neil ei ole und. Nad tahaksid voodist maha hüpata suurele kollasele vaibale, mis on nii suur ja avar, et näib, nagu polekski see vaip, vaid kõrb. Lõputu kõrb, täis kollast sooja liiva. Nad tahaksid väga sinna minna, seal on ju nende kodu, aga Juta-Ruta ei luba.

Nad ootavad kannatlikult, kuni Juta-Ruta magama jääb, ja hüppavad siis voodist maha.

Sooh. Nüüd on nad kõrbes. Kollane Kaamel ja Kollane Loomel hullavad ja kukerpallitavad heameelest tükk aega, siis väsib Kollane Loomel ära ja heidab pehmele kollasele liivale puhkama. Kollane Kaamel aga läheb hulkuma. Ta läheb oaasi otsima. Ent ta ei jõua veel kuigi kaugele. Kõrbehundid — kollasetäpilised šaakalid — tulevad talle vastu ja hüüavad:

«Me sööme sind ära!»

«Appi, Loomel! Appi!» kisendab Kollane Kaamel.

Kollane Loomel tõuseb püsti, raputab oma võimsat lakka ja möirgab nii, et terve kõrb väriseb.

«Lövi!» ehmuvad kollasetäpilised šaakalid ja pistavad jooksu.

Kollane Loomel möirgab veel kord. Möirgab veel ja veel.

«Ära enam möirga,» ütleb Kollane Kaamel, «muidu Juta-Ruta ärkab üles.»

Aga hoiatus on hiljaks jäänud. Juta-Ruta on üles ärkanud ja hakkab nüüd nutma:

«Uu-uu, emme-ee, kus on Kollane Kaamel ja Kollane Loomel?»

Juta-Ruta ema tuleb joostes teisest toast ja tõstab Kollase Kaameli ja Kollase Loomeli ruttu voodisse tagasi. Siis sussutab ta Juta-Ruta magama ja läheb jälle ära.

«Sa oleksid pidanud tasemini möirgama,» sosistab Kollane Kaamel.

«Jah,» ütleb Kollane Loomel, «aga ma ei teadnud, et mul nii tugev hääl on. Kas ma olen tõesti Lövi, nagu šaakalid ütlesid?»

«Oled vist küll,» vastab Kollane Kaamel.

«Aga miks Juta-Ruta mind siis Loomeliks kutsub?»

«Võib-olla sellepärast, et Juta-Ruta ei oska õ-tähte ütelda. Ta on alles kahe ja poole aastane.»

«Järgmisel õhtul läheme uuesti kõrbe,» ütleb Kollane Loomel, «siis ma saan jälle Lövi olla.»

«Lähme!» nõustub Kollane Kaamel.

Siis jääb toas kõik vaikseks. Kollane Kaamel ja Kollane Loomel löövad unenurru nagu Juta-Rutagi.

VALGE MEES VAJAS ABI

Vaikses ookeanis on kõrgete mägede ja paksude metsadega kaetud Saalomoni saared. Siin kasvavad ananassid, kookospähklid, banaanid ja kakaooad. Saartel elavad tõmmud inimesed.

...Kord saabus ühe väikese saare lahte purjepaat. «Oo-lulu!» hõikasid külalapsed ja jooksid mere äärde. Purjepaadist tuli saarele valge mees. Tal oli jalalaba ümber side ja ta lonkas.

Valge mees ütles külarahvale: «Olen Robin. Paadis vigastasin jala. Haav mädaneb. Juhatage mind arsti juurde.»

Külarahvas vastas: «Siin elame ainult meie. Arsti ei ole. Purjeta teisele saarele, seal on valgete asula.»

«Purjetamiseks kulub paar päeva,» lausus Robin. «Aga jalg valutab.» Külarahvas kordas: «Arsti ei ole.»

«Kui teie haigestute, kuidas siis ennast ravite?» küsis Robin.

«Keedame metsataimedest rohtu,» vastati.

Robin palus: «Keetke ka minu jalahaavale rohtu!»

«Me ei salli valgeid inimesi!» hüüatas keegi.

Saalomoni saared kuuluvad Inglismaale ja saarte rikkuste omanikeks on valged peremehed. Tõmmunahalistest pärismaalastest ei hoolita. Nad peavad ainult peremeeste ananassipõldudel või palmiistandustes töötama. Selleks on neid isegi vägivallega sunnitud. Saarte rahvas võitleb valgete vastu, sest ka tõmmud inimesed tahavad vabadena elada.

«Kuid kõik valged ei ole pahad inimesed,» ütles Robin.

Külarahvas vastas: «Me ei tunne sind. Aga sul on abi tarvis. Sellepärast annamegi sulle valuvaigistavat rohtu.»

Inimese moodi

Aafrika ürgmetsades elavad peaaegu inimesepikkused šimpansid. Nad askeldavad kätele toetudes maapinnal, ronivad osavalt mööda väänkasve, kiiguvad või turnivad julgelt puuokstel. Ja kogu aeg nad vadistavad — ajavad omavahel juttu. Vahel käratsevad aga nii valjusti, et hirmutavad linnu lendu.

Šimpansid on sõbralikud ja elavaloomulised inimahvid. Nad on oma välimuselt ja mõnikord ka käitumiselt kõikidest loomadest kõige rohkem inimese moodi.

ULAKAS MIKE¹

Looduseuurijate laager asus šimpanside elupaigas. Üks ahvipoiss, keda teadlased Mikeks nimetasid, näppas köögitelgist kaks plekk-kast-rulit. Mike läks vargsi oma kaaslastele lähemale ja hakkas äkki kastruleid vastamisi taguma ning jalalt jalale karates täiest kõrist kisama. Šimpansid ehmusid ja põgenesid laiali. Teadlased võtsid Mikelt kastrulid ära. Ta ei saanud enam kaaslasti hirmutada. Kuid ahvid olid veel mitu päeva Mikele ulaka tembu pärast pahased.

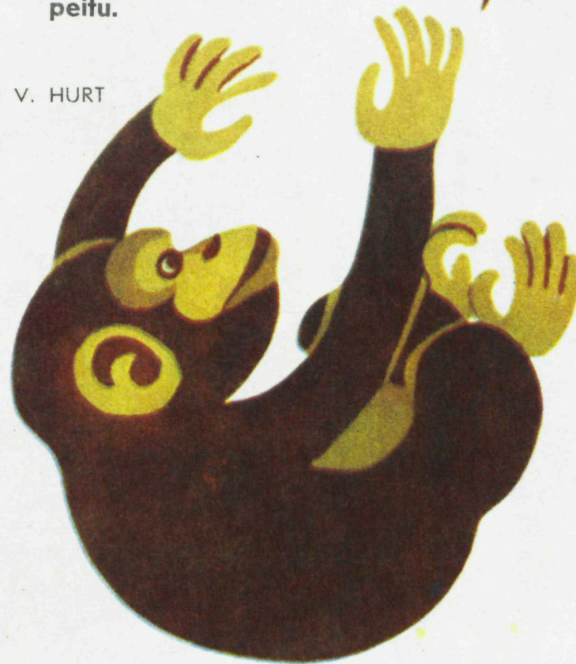
¹ loe: maik

Illustreerinud V. HURT

TÕÕRIIST

Puutüves oli pragu. Selles varjas ennast šimpanside maiuspala — lihav liblikatõuk. Ahvipapa katsus sõrmega tõuku kätte saada. Ei saanud. Siis murdis ta pöösast oksa. Aga oks ei mahtunud prakku. Ahvipapa pistis oksa suhu ja näris selle peenemaks. Nii valmis tõõriist — terav ork. Sellega sai tõuku praost välja urgitada üpris lihtsalt.

PALLIMÄNG

Šimpansilapsed armastavad mängida. Nad heidavad sellili rohusse ja pilluvad palli ühest käest teise. Ahvikeste palliks on mingi puu vili. Sageli tulevad ka mammad-papad oma lastega palli mängima. Aga varsti hakkavad nad üksteist mitte ainult palliga, vaid ka kivide ja kaigastega loopima. Mäng lõpeb sellega, et noored ja vanad ahvid ajavad naerdes ning kiljudes üksteist taga. Viimaks tormatakse puuvõrade vahele peitu.

KADUNUD POEG

Ahvimamma nuttis, sest poeg oli päev otsa kadunud. Öhtul tuli poeg tagasi. Ta jooksis kohe mamma juurde ja puudutas suuga selle karvast, pisaraist märga põske. Mamma surus poja enda vastu ja tegi jämedat kurguhäält nagu üleannetuga tapeldes. Seejärel muutus mamma hääli õrnaks kurinaks, nagu väljendades jälleenägemisrõõmu.

TÄNU

Looduseuurija andis šimpansile pähkli. Ahv võttis teadlase käe oma pihku ja surus seda nagu kingituse eest tänades. Siis vaatas ta pähklile ja krimpsutas nina. Kingitus talle ei meeldinud. Ahv pööras pea kõrvale ja viskas pähkli maha ning läks rahulikult metsatihnikusse.

TOHVELMANN ELLEN NIIT

Tohvelmann on Taavi sõber. Tohvelmann pole poiss, vaid onu. Aga sellest pole midagi. Tohvelmann on ka papi sõber. Ta on koguni papi koolivend.

Tohvelmannil on kuldnööbid ja tore habe. Tohvelmann oskab laevu pudelisse panna. Kui Tohvelmann on laeva pudelisse pannud, ei oska keegi teine seda sealt välja võtta. Tohvelmann kingib ka Taavile sünni-

päevaks niisuguse laeva. See laev on tal juba poolest saadik pudelis.

Tohvelmann on meremees. Ta on käinud Austraalias. Ta on käinud ka Ameerikas ja Aafrikas. Ta on käinud üldse igal pool.

Tohvelmann ütles, et kui ta oskaks Teetu pudelisse panna, nii et see sealt kohe välja ei tuleks, vaat siis oleks ta alles kõva mees.

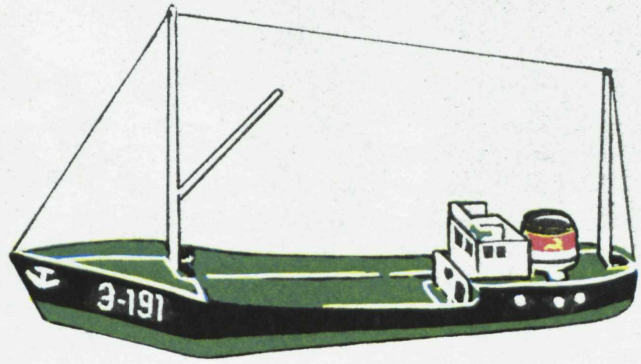
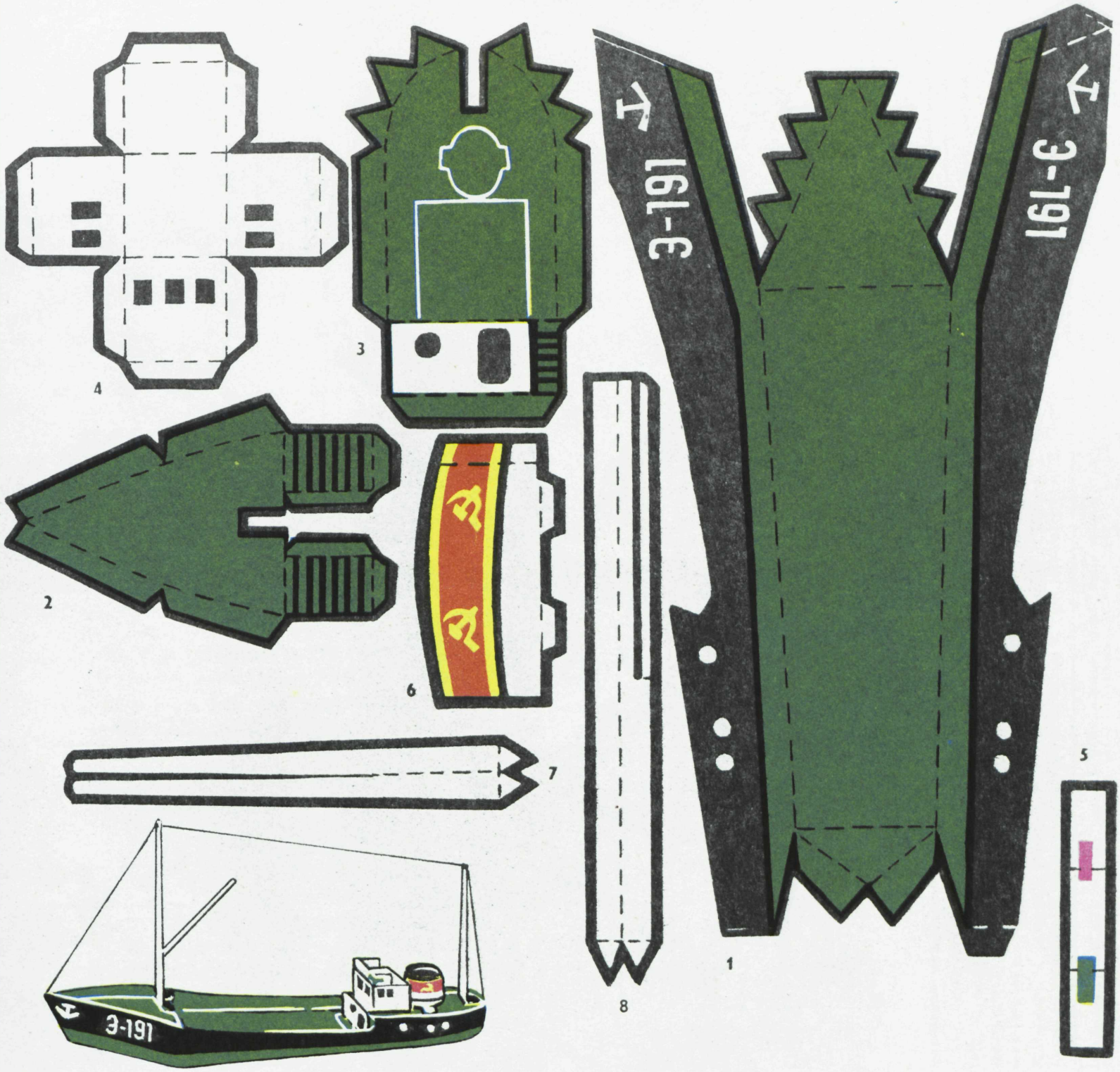

KALATRAALER

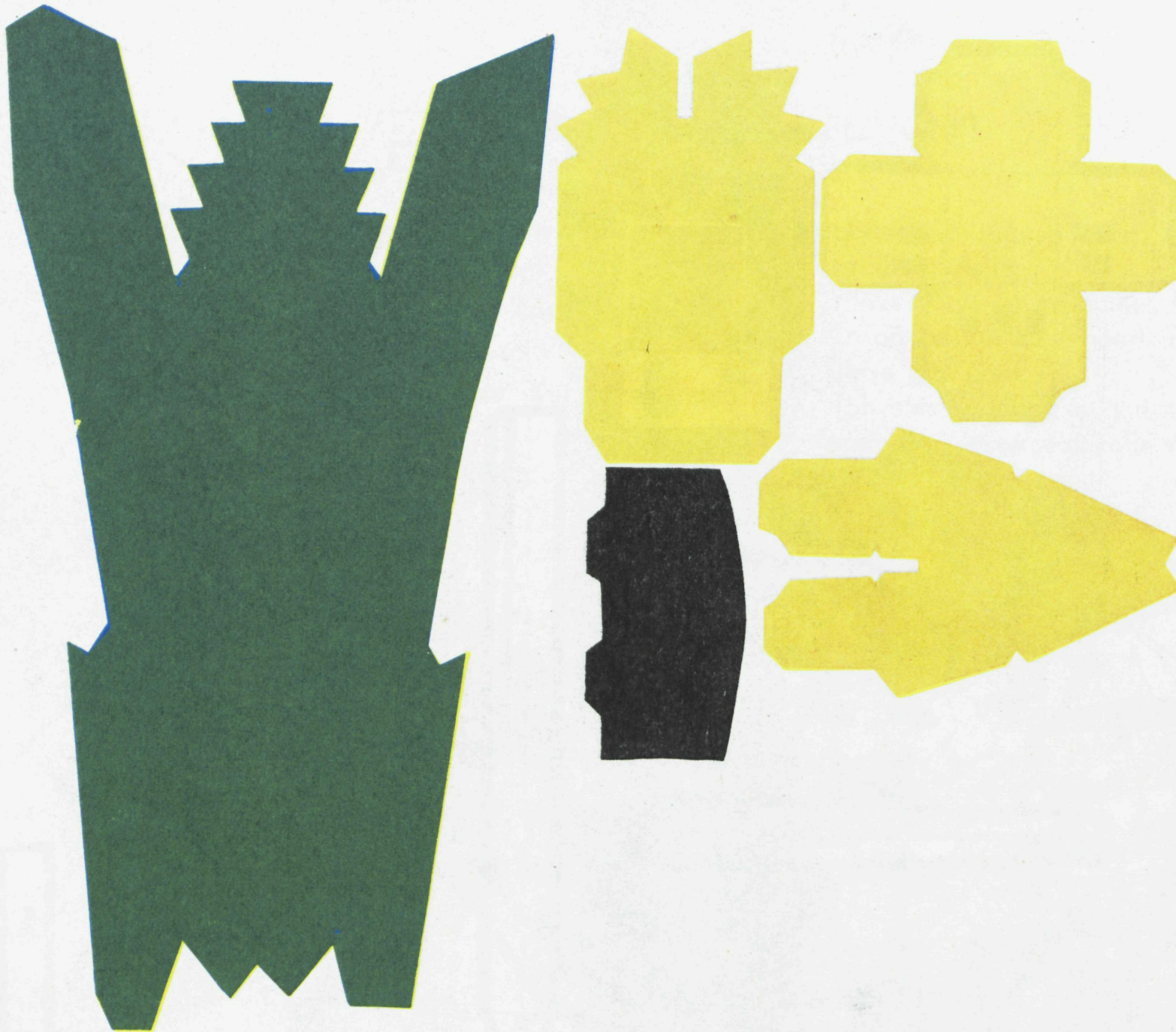
Niisugune ta on, nagu käsitöölehel näed. Mõõdunud aastal olin ühel taolisel kaluriks. Kogu suve ja sügise püüdsime skumbriat ning muid Atlandi ookeani kalu Aafrika ranniku lähedal. Seal oli palju kalalaevu Eestist. Vahetevahel sõitis traalerite juurde suur baaslaev ja võttis peale kalalasti. Vaikse päikesepaistelise ilmaga oli mõnus töötada — traali rohetavasse veesügavusse lasta ja välja tõmmata. Aga kui tõusis tuul ja lained kerkisid majakõrguseks, viskles meie väike laev nagu pähklikoor. Siis tuli kiiresti jõuda lähemasse sadamasse tormivarju. Käisime linnas, vaatasingime, kuidas elavad neegrid, ning imetlesime Aafrika looduse ilu. Pärast pikka mereretke jõudsimme parajasti selleks ajaks Tallinna, et uut aastat kodus perekonna keskel vastu võtta. Siis tuli mul mõte, et ka lapsed võiksid endale mängutraaleri valmistada. Joonistasingi selle käsitöölehele. Kõigepealt lõika välja laeva korpus (1), murra see kriipsjoonte järgi kokku ja liimi kinni. Seejärel lõika välja ja kleebi laeva esiossa võõrtekk (2) ning tagaossa ahtritekk (3). Ahtritekile kleebi roolikabiin (4), mille ülaosale kleebi komandosilla punase ja rohelise tulega reeling (5). Nüüd paiguta kohale korsten (6) ja tagumine mast (7). Kui oled esimasti (8) keskelt kokku murdnud ja kinni liiminud, tee servas oleva jämeda joone järgi sisselõige — nii saad kraanapoomi. Eks olegi kalatraaler valmis!

KALJO TAMM

SEDA SINIST JOONT MOODA LÕIKA VALJA KÕRVALOLEV KASITÖÖLEHT

SOOME JA EESTI LASTE KIRJANDUSVOISTLUS HAKKAB LÖPPEMA

«Tähekes» toimetuse arvates osutusid tublimateks väikes- teks jutukirjutajateks Heli Korn Kose Keskkoolist, Ago Gaškov ja Merike Altosaar Lüllemäe 8-kl. Koolist, Urve Prillop Rak- vere 1. Keskkoolist, Maie Pih- lakas Puiatu 8-kl. Koolist, Inna Lumina Tallinna 37. 8-kl. Koo- list, Sirje Sirel Tallinna 46. Keskkoolist, Tõnu Ehasalu Tal- linna 45. Keskkoolist, Tea Jöö- ger Väimela 8-kl. Koolist, Kal- ju Raba Abja Keskkoolist ja Küllike Kanarik Ruusamäe 8-kl. Koolist. Küllike Kanarik on ka tublimate salmiseadjate hulgas. Toremaid luuletusi kirjutasiid veel Ruth Ruttu Tallinna 22. Keskkoolist, Marika Kivi Tallin- na 44. Keskkoolist, Tiit Helm Maardu Keskkoolist, Viktor Naanuri Viljandi Internaatkoo- list, Eve Piibelet Tallinna 37. 8-kl. Koolist, Kadri Laanepõld Tallinna 27. 8-kl. Koolist, Mare Roostar Põltsamaa Keskkoolist ja Made Päll N. V. Gogoli nim. Tallinna 21. Keskkoolist.

Kõikide nende laste tööd saa- dab «Tähekes» toimetus Soo- me lasteajakirja «Raketti» toi- metusele. Soomest on oodata parematele luuletustele ja pa- rematele juttudele auhindu. Ulejäänud saavad ajakirja «Ra- ketti» aukirjad. Lisaks sellele aga antakse kõikidele eespool nimetatud lastele «Tähekes» toimetuse poolt väikesed auhinnad — raamatud.

Täheke

Kust sai meina laste nōske?

MANIVALD
KESAMAA

KUST KUKKUS PUNA LASTE POSKE!
KUKKUS SINNA OUNAPUUST!
PUNA KUKKUS LASTE PÖSKE
KARGEST, KÜLMAST TALVEKUUST.
EI SEE OLE OUNAPUNA,
SEE ON TALVEPÄIKSE PUNA,
PUNASEM KUI OUNA PALE,
HELEDAM KUI KOIDU PALE.

KUST SAI SÄRA LASTE SILMI,
TOI EHK KEVADTAEVA HELK!
SÄRA ANDIS LASTE SILMI
KIIRE SUUSK JA TUISKAV KELK.
EI SEE OLE KEVADSÄRA,
SEE ON LUME VALGE SÄRA,
SÄRAYAM KUI KEVADPÄEV,
HELEDAM KUI SUVEPÄEV.

TOI EHK ROOMUD LASTE POU
KAMBRIS AHJUÄARNE PINK!
TOID KÖIK ROOMUD LASTE POU
LUMELAULUS ORG JA KINK.
EI NEED ROOMUD KAMBRIS TEKI.
ROOMUPOISID LUME PEAL,
VALGE MÄE JA KINGU PEAL.

LÄHME KUULMA LUMELAULU,
LUMELAULU, KÜLMALAULU!
PÜUAME TA VALGET SÄRA,
MEIE SILMI SAAB SEALT SÄRA,
PUNA MEIE PALGEISSE,
TALVELASTE PALGEISSE.

Illustreerinud E. VALTER

ELKNÜ Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lastejakiri «Täheke» nr. 3 —
1970, XI aastakäik, ilmub üks kord kuus. Toimetuse aadress: Tallinn 1, Estonia pst. 4, tel.
449-70, 475-20. EKP Keskkomitee Kirjastus.

Kollegium: V. Kotkas, H. Mänd, A. Piirma, H. Pukk (peatoimetaja), H. Raigona, L. Reimann.
Kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Hurt, vanemkorrektor E. Orgmets.

Laduda antud 20. I. 1970. Trükkida antud 19. II. 1970. Paber 90x608. Trükkipoognaid 2.
Arvestuspoognaid 2,85. MB-01275. Tellimise nr. 96. Trükkikoda «Oktoober», Tallinn, Kreutzwaldi t. 24.

Esikaanel A. Püümani joonistus
«Pipi Pikksukk».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тяжеке» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. 2,85 учётно-издательских листа. Типография «Октоober», ЭССР, Таллин, Креуцвальд, 24. Адрес редакции: ЭССР, Таллин 1, бульвар Эстония 4. Цена 15 коп. Зак. №. Тираж 62 000.

MILLISED KAKS KUUSKE ON TÄIESTI SARNASED!

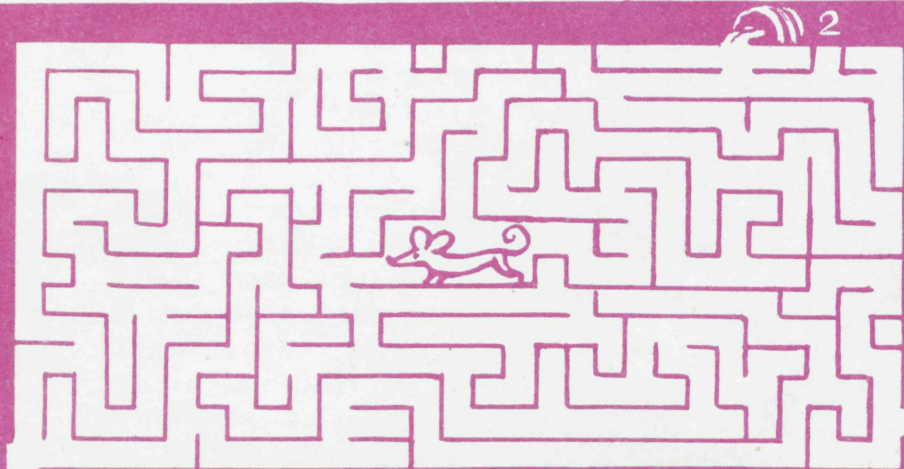
PILTRISTSONA

Neli sõpra läksid suusatama. Võta igahelilt esimene fäht ja sa saad teada, kes on nende treeneriks.

Joonestanud K. NIINEPUU

KAS KIISU SAAB HIIRE KÄTTE VÕI PÄXSEB HIIR URGU!

MÖISTA, MÖISTA!

Ta asub peas, ei lärma mitte.
Ent kui sa kirjutad ta ette
t — siis tasa sumiseb,
k — juba mõmiseb,
m — valjult vuhiseb.

K-ga on mul lapsed sees,
v-ga hoogsalt liigun vees,
t-ga istekoha annan,
n-ga ohtu kaasas kannan.

